

DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT , H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.

HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT.

Eucharistie- en gebedsvieringen.

Elke week op zondag om 9.30 u. eucharistieviering
4e zondag van de maand om 9.30 u. gebedsviering
3e zondag van de maand koffie na de viering.

HEILIGE PIUS X

Zaterdag 7 november.

17.00 u. Avondviering

Zondag 8 november. Tweeëndertigste Zondag door het jaar.

11.15 u. Plechtige hoogmis . Zlm. Achiël Demarelle; Zlm. Vader en moeder Quintiens-Leys en kinderen Frédéric, Cecilia en Eva;
Vader en moeder Minner – Baert en kinderen Alfons en François

Zaterdag 14 november.

17.00 u. Avondviering

SINT-JOZEF

zaterdag 7 november 2020 18u woord- en communiedienst

zondag 8 november 2020 11u45 woord- en communiedienst

Alle vieringen zullen plaats vinden in de grote kerk.

Ingang langs de rechterzijde.

Uitgang langs het Mariabeeld van Antoon Luyckx (kaarsjes) en oude doopvont.
Ontsmettingsproducten zullen beschikbaar zijn.

Mondmasker is verplicht.

Iedereen is welkom!

SINT ROCHUS

Zaterdag 7 november.

08.00 u. Ochtendviering.

18.00 u. Avondviering.

Zondag 8 november. Zesentwintigste Zondag door het jaar.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis. Zlm. Overledenen leden van OKRA. Maria Mariën; Marcel Mechels; Yvonne Verschooren; Mieke Knooren en Victor Hoefkens; Zlm. Louisa Gabriëls; Zlm. Lydia Wouters; Zlm. Maria Wuyts; Zlm. René Van Bosstraeten.

Maandag 9 november. Kerkwijdingsfeest van de Lateraanse basiliek.

08.00 u Ochtendviering

Dinsdag 10 november. H Leo de Grote.

08.00 u. Ochtendviering

19.00 u Avondviering

Woensdag 11 november. H. Martinus van Tours.

08.00 u. Ochtendviering

19.00 u. Avondviering

Donderdag 12 november. H. Josafat.

8.00 u. Ochtendviering

Vrijdag 13 november.

08.00 u. Ochtendviering

18.00 u. Avondviering

Zaterdag 14 november.

08.30 u. Ochtendviering

18.00 u. Avondviering

Allerheiligen en Allerzielen, herdenken en eren van de overledenen.

Allerheiligen "Sollemnitas Omnium Sanctorum", oorspronkelijk was het de dag waarop alle martelaren werden herdacht, later de nagedachtenis van alle heiligen en martelaren.

Allerzielen, dag van gebed voor alle overledenen, wordt reeds gevierd vanaf de tiende eeuw.

De heilige abt Odilo van Cluny droeg toen de gelovigen in Bourgondië op die dag alle overleden gelovigen te herdenken. Dikwijls hoort er in die periode ook een bezoek aan familieleden, vrienden of kennissen op het kerkhof bij.

De oudst gekende gegevens over de omgang met doden dateren van ruim 3500 jaar voor Christus. Toen woonde in een streek die nu het noorden van Nederland is het Trechterbekervolk.

Ze verbouwden gewassen, hielden dieren en woonden in boerderijen. Grote stenen afkomstig uit de voorlaatste ijstijd gebruikten ze om Hunebedden te maken. De doden werden daar collectief in begraven. Sommige graven bestonden uit 30000 kg stenen. De overledenen werden begraven in de grafkelder gevormd door de stenen. Deze lag altijd in de richting van de opkomende zon, het oosten. De ingang lag aan de zuidzijde. De overledenen werden zittend, gehurkt of liggend begraven samen met giften; sierraden, wapens en bekens met voedsel. Uit deze giften blijkt dat ze geloofden in een leven na de dood. Waarschijnlijk ruimden ze op bepaalde

momenten hun graven zelfs op. Zo werden honderden jaren doden begraven. In Friesland en Drenthe kan men nu nog Hunebedden bekijken.

Vanaf de Bronstijd (1500-400 voor Christus) was verbranding de meest toegepaste methode waarmee de samenleving toen zich van haar overledenen ontdeed. De doden werden verbrand op een brandstapel. De resten werden in een urn, een doek of gewoon los in een kuil begraven.

In de late ijzertijd liet men de lijken in de open lucht gewoon vergaan voor men ze verbrandde. Tussen overlijden en cremieren zat soms een jaar. De Kelten, rond de zevende eeuw voor Christus geloofden in goden en godinnen, maar ook in goede en kwade geesten. Zij geloofden in meerdere goden en godinnen. Goede en kwade geesten huisden in de bomen, in dieren en in gebruiksvoorwerpen. Druiden, hun priesters genoten hoog aanzien. Zij bouwden ook grote grafheuvels, ook toen kreeg men veel voorwerpen mee in het graf. Begraven en cremieren gebeurde met veel ceremonieel. Belangrijke doden werden op een brandend schip de zee opgestuurd. Grieken, Romeinen en Germanen verbrandden hun doden. De Romeinen bouwden grote tempels om hun goden of godinnen te eren. Maar de begrafenis was meestal vrij eenvoudig in een kleine kuil waarin buiten het as van de dode ook bijgiften werden geplaatst. Het Christendom zorgde voor verandering. In 785 verbood Karel de Grote het verbranden van doden. Eerst werd er begraven buiten de dorpskern, later rond de kerk en zelfs in de kerk. In de middeleeuwen werden de stervenden aan hun sterfbed al omringd door de biddende familie. De priester zorgde voor de laatste sacramenten en de ziekenzalving. De dode werd gewassen en mooie kleding aangedaan en gewikkeld in een lijkwade, thuis gekist en dan begraven. Iedereen wilde in of rondom het kerkgebouw begraven worden omdat men dacht dat het kerkgebouw zou fungeren als toegangspoort naar de hemel. Waar men begraven werd was dus van cruciaal belang. Geestelijken, vermogende patriciërs, rijke kooplieden, talentvolle kunstenaars of andere belangrijke lieden werden zo dicht mogelijk bij het altaar bij gezet, soms in indrukwekkende praalgraven. Er was dus enorm verschil in begrafenis op gebied van pracht en praal. Het aantal brandende kaarsen en flambouwen rondom de kist hing af van de belangrijkheid van de persoon en het gespendeerde bedrag. Bij de begrafenis van Filips de Goede in 1467 duurde de dienst 4 uur. De mensen vielen bewusteloos neer door emotie, de bedwelmende wierook en de warmte van de honderden kaarsen. Het begraven in de kerken gebeurde niet altijd even zorgvuldig, ook geraakten de kerken overvol. Door het herhaald oplichten van de stenen verzakten soms de vloeren en sloten de stenen niet goed meer af waardoor er soms in de kerk een doordringende stank hing. Op 26 juni 1784 verbood de Oostenrijkse keizer Jozef II begraven in en om de kerk.

Dus werden kerkhoven verplaatst naar buiten de stad waarbij dan ook nieuwe aandacht kwam voor het aanleggen er van. Architecten deden aan kerkhofurbanisatie, centraal stonden een kerkhofkapel of Calvarieberg en een dodenhuisje. De nieuwe kerkhoven moesten ook besmettingen van mensen mee helpen voorkomen. In de negentiende eeuw deed de lijkverbranding terug haar intrede. Denk maar aan de massale vernietiging van mensen tijdens de tweede wereldoorlog.

In 1963 trok de katholieke kerk het verbod van crematie in, na dat het ook reeds vanaf 1955 wettelijk was toegestaan. Vanaf 1968 stelde de wet cremieren gelijk aan begraven. In de zestiger jaren werd ook in de kerk de uiterlijke pracht en praal van

de begrafenissen aan banden gelegd. Soberheid deed geleidelijk aan zijn intrede. Het aantal crematies is de laatste decennia sterk toegenomen. Daardoor kregen de kerkhoven ook een ander uiterlijk, uitstrooiweide, urnenveld, enz. Sommigen geven ook aan de urne andere bestemmingen. Maar op crematies komen er nu weer reacties uit een andere hoek. De verbrandingsovens zijn zwaar milieubelastend (uitstoot broeistofgassen). Gaan we ook hier naar een nieuw tijdperk van de 'groene uitvaart', resomeren genaamd.

Bij deze techniek wordt het lichaam afgebroken in een machine met een speciale vloeistof bij 180°C. Dit wordt reeds toegepast in Engeland en de Verenigde Staten.

Ward Wené.

HEILIGE PIUS X.

VOORBEREIDING EERSTE COMMUNIE ...

Op zondag 25 oktober om 10.15 u. kwamen al deze jonge mensen die zich voorbereiden op de Eerste Communie samen in het gepensioneerdlokaal naast de kerk.

Meer dan 20 jonge mensen kijken uit naar 8 mei 2021.

Na de voorbereiding kwamen ze dan naar de kerk om de Hoogmis mee te volgen. Samen met hen willen we een héél fijne weg gaan.

DE SCOUTSLOKALEN WORDEN VERNIEUWD ...

Weet je reeds dat er hard gewerkt wordt aan de vernieuwing van de scoutslokalen?

Zij krijgen een subsidie van het District Deurne en ook de parochie geeft een duwke. Op het ogenblik maken de scouts op zondagvoormiddag gebruik van de lokalen van Chiro Icarus, de chirogroep van Sint-Rochus.

We wensen natuurlijk de scouts en allen die meewerken een héél mooie toekomst toe !!!

SINT-ROCHUS.

DE WEEKKAPEL GRONDIG GEREINIGD EN IN ORDE ...

Nu het frisser begint te worden zijn we blij dat we de vieringen 's morgens en 's avonds weer kunnen laten doorgaan in de weekkapel.

Het zal weer deugd doen dat we in deze gezellige ruimte mogen vieren.

Alles is heel grondig gekuist en opgefrist, waarvoor heel veel Dank!

Maak af en toe ook even tijd om erbij te zijn en mee te komen vieren ...

AANBIDDING ALLERHEILIGSTE ...

Op donderdag 5 november van 8.00u. tot 12.00 uur in de weekkapel.

Het is weer een moment om rustig samen te bidden en ons te bezinnen.

Het kan deugd doen.
Maak je ook even vrij.

OKRA BLIJFT VOORZICHTIG ...

De jaarlijkse herdenking van onze overleden leden, op Zondag 8 november in de H. Mis van 9.30 uur, in plaats van op een gewone bijeenkomst zoals steeds, maar door corona nu onmogelijk.

U bent hartelijk uitgenodigd.

We gedenken : Maria Mariën; Marcel Mechels; Yvonne Verschooren;
Mieke Knooren en Victor Hoefkens;

KWB WIL OP EEN ANDERE MANIER VERGADEREN ...

Normaal zouden we nu donderdag vergaderen in familia. Wegens de genomen maatregelen van vorige week wordt dat bijzonder moeilijk.

Toch acht ik het nuttig om de koppen eens bij elkaar te steken. Al is het dan virtueel. Heeft er iemand onder jullie ervaring met videoconferenties? Lijkt me een plan B dat te proberen is.

We zetten ons favoriete drankje voor de pc en kunnen zo vergaderen?

Enkele puntjes toch op het naar ons aller mening veel te lege agenda.

Ik had gisteren telefonisch contact met Kristel die ons op 7 november gaat gidsen door Cantecroy.

Die rondleidingen gaan voorlopig nog door. Nog slechts één plaats van de 24 beschikbaar. Donderdag meer daarover.

Ook de voorzitterswissel mag niet onbesproken blijven.

Het raakje ook.....

Ik lees of hoor graag jullie reactie eerstdaags.

Vriendelijke groet,

Rudi

EEN BIJDRAGE VAN ERNA VAN TICHEL, WAARVOOR VEEL DANK !!!

Van de jongen die op reis ging om het griezelen te leren.

Eén van de oudste exemplaren in mijn boekenkast is een dik beduimd boek met prachtige illustraties. Telkens ik het vastneem pas ik op dat het niet uiteenvalt. Het is een boek waarin al veel werd gelezen en evenveel uit voorgelezen en dat laat zijn sporen na. In tijden toen vele mensen nog niet leerden lezen en schrijven werden deze verhalen soms eeuwenlang mondeling doorverteld. Sprookjesvertelsters stonden dan ook hoog in aanzien. Opdat deze rijke schat aan verhalen niet zou verloren gaan, tekenden de gebroeders Grimm ze op zoals zij ze hoorden uit de volksmond. Hoeveel kinderen groeiden niet op met deze sprookjes? Hoewel ze meestal goed eindigen is er ook de nodige spanning en soms zelfs angst in verweven. Soms veroorzaakten ze wel eens nachtmerries. Zo herinner ik me nog

goed het verhaal over de jongen die op reis ging om het griezelen te leren. Zijn vader klaagt erover dat zijn zoon zo dom is, dat hij niets weet en niets kan leren, maar ook dat hij nergens bang voor is. Maar de jongen is van goede wil, hij wil wel leren en vooral hij zou toch zo graag kunnen griezelen. Ten einde raad stuurt zijn vader hem de wijde wereld in en hij komt inderdaad in heel enge situaties terecht. Zo stapt hij vrolijk op een dag over een stoffig paadje dat doorheen de velden kronkelt. Achter hem ligt het dorpje al onder een avondnevel met aan de einder een prachtige roze gloed. In de ransel die slordig aan zijn schouder wiebelt, heeft moeder nog een lekker roggebrood gestoken en een flink stuk gerookte ham. Het kruikje met zelf gebrouwen jenever stak vader hem toe. Nog even kijkt hij om naar zijn dorp. Het silhouet van de kerktoren tekent zich af als een prent van Anton Pieck. In die toren daar heeft gisteren die stomme koster nog getracht hem de stuipen op het lijf te jagen. Stel je voor de man was gewoon onder een laken gekropen en wie is er nu bang voor een spook! Opgewekt fluitend marcheert onze jongeman verder. De ganse wereld ligt voor hem. Het avontuur lokt. Alleen onze kerel heeft één probleempje, niets kan hem doen schrikken. Angst? Hoe voelt dat? Er zijn zelfs vrouwen die gillen wanneer ze een lief, onschuldig muisje zien. Gekke wezens toch, dat andere geslacht!

Het wordt nu toch al wel vlug donker op deze frisse herfst dag. Daar is het galgenveld al. Misschien vindt hij bij de galg wat hout om een vuurtje te maken. En kijk er hangen er wel zeven te bengelen. Hoewel ze al lelijk toegetakeld zijn door de kraaien herkent hij Korneel, Adriaan en Pieter. Ja jongens, als je in een donker steegje een brave burger een kopje kleiner maakt voor een paar daalders en een gouden ring, moet je niet verbaasd zijn zo te eindigen. Moge de goede God zich over hen ontfermen. Och, die arme stakkers moeten het toch koud hebben daarboven. Als ik ze nu eens naar beneden haal, kunnen we lekker samen rond het vuur zitten. Een uurtje later zit onze vriend gezellig tussen zijn griezelige Halloweenvrienden. De geur van het knisperend hout verdrijft een beetje hun stank. Hij geniet van de stilte en van vaders jenever en daarna slaapt hij als een roos!

En hoe gaat het verder met hem? Prima. Zoals in bijna alle sprookjes huwt hij een wonderschone prinses. Wanneer zijn kersverse echtgenote terwijl hij slaapt een emmer met ijskoud water vol lelijke, vieze vissen over hem uitkapt, schiet hij wakker en..... griezelt, maar hij is dolblij. Nu is hij zoals iedereen!

Angst hoort nu eenmaal bij de menselijke natuur. Van het gewoon een beetje griezelen tot angst die bijna tastbaar in de lucht hangt en het angstzweet dat uitbreekt. Angst trekt ook aan. Kinderen griezelen graag. Geen poppenkast zonder heks, ontnem ze toch dat pleziertje niet. Soms kan angst zelfs een drijfveer zijn of zorgen voor evenwicht. De nodige angst om te mislukken kan ons aansporen om toch door te zetten. Maar heel dikwijls zijn we ook bang voor hetgeen ons zou kunnen overkomen en dat wellicht nooit gebeurt. Maar angst mag ons niet verlammen. De coronacrisis maakt sommigen echt bang want meer dan anders worden we geconfronteerd met onze sterfelijkheid. Wat als het virus mij of één van mijn geliefden zou treffen? Terwijl in gewone omstandigheden de gedachte dat elk ogenblik ons iets kan overkomen ons toch niet belet rustig voort te gaan. Leven zou anders onmogelijk worden. Angst hoort er nu eenmaal bij. Het heeft onze voorouders in staat gesteld te overleven in een soms vijandige natuur. Maar angst kan ook wel eens een gewoonte worden, een onrustig gevoel dat diep in ons blijft sluimeren, iets wat ons nooit verlaat. Zou het dan niet hoog tijd zijn om te werken

aan die heerlijke remedie die "vertrouwen" heet? Vertrouwen in dat wonder van het leven dat ons elke dag opnieuw als een geschenk wordt aangeboden.